

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Dato: 18. oktober 2011
Kontor: Strafferet
Sagsbeh: Anne Høgenhaven Simony
Sagsnr.: 2011-619/03-0001
Dok.: 250365

**Forslag
til
Lov om ændring af straffeloven**

(Udvidet definition af menneskehandel mv.)

§ 1

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1235 af 26. oktober 2010, som ændret ved § 11 i lov nr. 718 af 25. juni 2010, § 1 i lov nr. 1549 af 21. december 2010, § 1 i lov nr. 1552 af 21. december 2010, lov nr. 611 af 14. juni 2011 og lov nr. 760 af 29. juni 2011, foretages følgende ændringer:

1. I § 7, stk. 1, nr. 2, litra a, indsættes efter ”seksuel udnyttelse af børn”:
”, menneskehandel”
2. I § 262 a, stk. 1, ændres ”8 år” til: ”10 år”.
3. I § 262 a, stk. 1 og 2, indsættes efter ”slaveri eller slaverilignende forhold”: ”, strafbare handlinger”.

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Direktivet om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel mv.
 - 2.1. Hjemmelsgrundlag og Danmarks stilling
 - 2.2. Strafbare handlinger og sanktioner
 - 2.3. Straffemyndighed
 - 2.4. Efterforskning og retsforfølgning
 - 2.5. Beskyttelse af og bistand til ofre
 - 2.6. Forebyggelse mv.
3. Gældende dansk ret mv.
 - 3.1. Strafbare handlinger og sanktioner
 - 3.2. Straffemyndighed
 - 3.3. Efterforskning og retsforfølgning
 - 3.4. Beskyttelse af og bistand til ofre
 - 3.5. Handlingsplan
4. Lovforslagets udformning
 - 4.1. Definitionen af menneskehandel
 - 4.2. Strafferammen for menneskehandel
 - 4.3. Straffemyndighed
 - 4.4. Benyttelse af ydelser fra handlede personer
5. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
6. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
7. Lovforslagets administrative konsekvenser for borgerne
8. Miljømæssige konsekvenser
9. Forholdet til EU-retten
10. Hørte myndigheder og organisationer mv.
11. Sammenfattende skema

1. Indledning

1.1. Formålet med lovforslaget er at bringe dansk straffelovgivning i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/36/EU om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel og beskyttelse af ofre herfor, og om erstatning af Rådets rammeafgørelse 2002/629/RIA (herefter direktivet). Direktivet er optrykt som bilag 2 til lovforslaget.

Som følge af Danmarks forbehold vedrørende samarbejdet om retlige og indre anliggender (retsforbeholdet) er direktivet ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark, og Danmark har således ikke deltaget i Rådets vedtagelse af direktivet. Regeringen finder imidlertid, at Danmarks strafferetlige værn mod menneskehandel fortsat bør være på niveau med resten af Europa. Det foreslås derfor, at straffeloven bringes i overensstemmelse med direktivet på de punkter, hvor direktivet går videre end rammeafgørelsen, og hvor straffeloven ikke allerede er på linje med direktivet.

Lovforslaget indebærer, at det element af udnyttelse, som indgår i straffelovens definition af menneskehandel, udvides således, at også udnyttelse af strafbare handlinger fremover kan straffes som menneskehandel, hvis betingelserne i øvrigt er opfyldt.

Desuden indeholder lovforslaget et forslag om at forhøje strafferammen for menneskehandel fra 8 år til 10 år. Forhøjelsen vil sikre, at der ved strafudmålingen til stadighed er et væsentligt råderum i forhold til selv helt ekstraordinært grove eller omfangsrige former for menneskehandel, men det er ikke hensigten, at den forhøjede strafferamme skal føre til ændringer af udmålingspraksis i de typer af sager om menneskehandel, som vi kender i dag.

Endelig indebærer lovforslaget, at danske statsborgere og andre, der har fast ophold her i landet, kan blive retsforfulgt ved de danske domstole for menneskehandel begået i udlandet, selv om handlingen ikke også er strafbar efter lovgivningen på gerningsstedet.

Lovforslaget skal i øvrigt ses i sammenhæng med regeringsgrundlaget "Et Danmark, der står sammen" fra oktober 2011, hvoraf det fremgår, at regeringen vil sætte kraftigt ind over for handel med kvinder inden for bl.a. sexindustrien. Desuden skal ofre for menneskehandel tilbydes bedre beskyttelse i Danmark [...].

2. Direktivet om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel mv.

2.1. Hjemmelsgrundlag og Danmarks stilling

Direktivet om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel, som erstatter Rådets rammeafgørelse om bekæmpelse af menneskehandel (2002/629/RIA), er vedtaget med hjemmel i Traktaten om den Europæiske Unions funktionsmåde, 3. del, afsnit V. Direktivet er derfor omfattet af Danmarks forbehold vedrørende retlige og indre anliggender, jf. protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet til Lissabon-Traktaten ("retsforbeholdet"). Direktivet er dermed ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark.

Danmark er således fortsat alene bundet af ovennævnte rammeafgørelse, men kan vælge at bringe dansk ret i overensstemmelse med de videregående bestemmelser i direktivet.

2.2. Strafbare handlinger og sanktioner

Efter *artikel 2* i direktivet om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel mv. skal hver medlemsstat træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at menneskehandel, medvirken til menneskehandel og forsøg på menneskehandel er strafbart.

Menneskehandel defineres i den forbindelse som rekruttering, transport, overførelse, ydelse af husly til eller modtagelse af en person, herunder udveksling eller overdragelse af kontrol over de pågældende, ved trusler eller ved brug af magt eller andre former for tvang, ved bortførelse, ved bedrag, ved svig, ved misbrug af magt eller udnyttelse af en sårbar position eller ved, at der ydes eller modtages betaling eller fordele for at opnå samtykke fra en person, der har kontrol over en anden person, med henblik på udnyttelse.

Udnyttelse skal ifølge direktivet mindst omfatte "udnyttelse af andres prostitution og andre former for seksuel udnyttelse, tvangsarbejde eller tvangstjenester, herunder tiggeri, slaveri og slaverilignende forhold, trældom samt udnyttelse af strafbare handlinger og fjernelse af organer".

Ifølge direktivets *artikel 3* skal medlemsstaterne endvidere træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at anstiftelse af, medvirken og tilskyndelse til samt forsøg på at begå en af de i artikel 2 omhandlede lovovertrædelser er strafbart.

Ifølge direktivets *artikel 4* skal hver medlemsstat sikre, at fysiske personer, der begår menneskehandel, som udgangspunkt kan straffes med fængsel med en maksimumstraf på mindst 5 år. Maksimumsstraffen skal dog være på mindst 10 år, hvis menneskehandlen er begået mod et offer, der i særlig grad var sårbart, hvilket ifølge direktivet mindst skal omfatte børneofre, menneskehandlen er begået inden for en kriminel organisation, jf. Rådets rammeafgørelse 2008/841/RIA af 24. oktober 2008 om bekæmpelse af organiseret kriminalitet, menneskehandlen forsætligt eller groft uagtsomt har bragt offeret i livsfare, eller menneskehandlen er begået med brug af grov vold, eller offeret blev forvoldt særlig alvorlig skade ved lovovertrædelsen.

Efter artikel 4, stk. 3, skal medlemsstaterne endvidere sikre, at det forhold, at menneskehandlen er begået af en offentligt ansat under udførelsen af dennes opgaver, betragtes som en skærpende omstændighed.

Forsøg og medvirken skal efter artikel 4, stk. 4, kunne straffes med sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til lovovertrædelsens grovhed, har en afskrækkende virkning og kan medføre udlevering.

Juridiske personer skal ifølge direktivets *artikel 5* og *6* også kunne drages til ansvar for menneskehandel og pålægges sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til lovovertrædelsens grovhed og har en afskrækkende virkning. Sådanne sanktioner skal i forhold til juridiske personer som minimum omfatte bødestraf, men kan også omfatte andre sanktioner, såsom udelukkelse fra at modtage offentlige ydelser, forbud mod at udøve erhvervsvirksomhed eller tvangsopløsning.

2.3. Straffemyndighed

Ifølge direktivets *artikel 10* skal hver medlemsstat som minimum have straffemyndighed (jurisdiktion) i forhold til menneskehandel, der begås i den pågældende medlemsstat eller af en gerningsmand, der er statsborger i den pågældende medlemsstat.

Når menneskehandel begås af en person, der er statsborger i en medlemsstat, er den pågældende medlemsstat endvidere forpligtet til at have straf-

femyndighed, uanset om forholdet er strafbart på gerningsstedet (det vil sige uden krav om dobbelt strafbarhed). I denne situation må det endvidere ikke stilles som betingelse for retsforfølgning, at offeret har indgivet en anmeldelse på gerningsstedet, eller at den stat, hvor lovovertrædelsen er begået, har anmeldt forholdet.

2.4. Efterforskning og retsforfølgning

Det følger af direktivets *artikel 7*, at medlemsstaterne skal sikre, at redskaber og udbytte, som hidrører fra menneskehandel, kan beslaglægges og konfiskeres.

Ifølge direktivets *artikel 8* skal det være muligt ikke at retsforfølge ofre for menneskehandel eller (i det mindste) ikke at pålægge dem sanktioner for deres indblanding i ulovlige handlinger, som de har været nødt til at begå som en direkte følge af, at de har været udsat for menneskehandel.

Det følger af direktivets *artikel 9*, at medlemsstaterne skal sikre, at der kan efterforskes og rejses tiltale i sager om menneskehandel, uanset om offeret har anmeldt forholdet eller trukket sin anmeldelse tilbage. Medlemsstaterne skal endvidere sikre, at der kan rejses tiltale i en tilstrækkelig lang periode efter, at offeret har nået myndighedsalderen. Medlemsstaterne pålægges endvidere at sikre, at personer med ansvar for at efterforske og retsforfølge menneskehandel dels har den nødvendige uddannelse, dels kan anvende de efterforskningsmetoder, der bruges i sager om organiseret kriminalitet eller andre alvorlige forbrydelser.

2.5. Beskyttelse af og bistand til ofre

En medlemsstat skal efter direktivets *artikel 11* yde bistand og støtte til en person, så snart der er rimelig grund til at antage, at personen har været udsat for menneskehandel. Medlemsstaterne skal oprette egnede ordninger til tidligt at identificere ofre og yde dem støtte i samarbejde med relevante organisationer. Bistanden skal sætte ofrene i stand til dels at udøve deres rettigheder i henhold til direktivet, dels at unddrage sig gerningsmændenes indflydelse. Bistanden skal mindst omfatte sikker indkvartering, nødvendig lægehjælp og psykologbistand, rådgivning og information samt oversættelse og tolkning, og der skal tages hensyn til offerets eventuelle særlige behov.

Ifølge direktivets *artikel 12* skal medlemsstaterne sikre, at offeret straks får adgang til juridisk rådgivning, herunder til advokatbistand under en eventuel straffesag. Den juridiske bistand skal være gratis, når offeret ikke har tilstrækkelige midler.

Medlemsstaterne skal endvidere ifølge direktivets *artikel 12* sikre ofrene en passende beskyttelse på baggrund af en konkret risikovurdering, og ofre skal, hvor det er relevant, have adgang til vidnebeskyttelsesprogrammer. Medlemsstaterne skal i videst muligt omfang sikre, at offeret efter en konkret vurdering af vedkommendes omstændigheder ikke udsættes for visuel kontakt med gerningsmanden, unødvendig afhøring om privatlivets forhold, afgivelse af vidneforklaring uden dørlukning og unødvendig gentagelse af afhøringer.

Børn, der er ofre for menneskehandel, skal ifølge direktivets *artikel 13-16* ydes særlig bistand og beskyttelse i forhold til voksne ofre. Hersker der usikkerhed om offerets alder, og er der grund til at formode, at personen er et barn, skal personen ydes bistand og beskyttelse som et barn, jf. direktivets *artikel 13, stk. 2*.

Medlemsstaterne skal ifølge direktivets *artikel 14* sikre, at foranstaltninger, der træffes for at beskytte og bistå barneofrene i deres fysiske og psykosociale rehabilitering, vedtages efter en konkret vurdering af de særlige forhold, der gør sig gældende for det enkelte barneoffer, og under hensyntagen til barnets ønsker, behov og problemer. Barneofre eller børn af voksne ofre har endvidere ret til at modtage skoleundervisning. Endelig skal medlemsstaterne, hvor det er relevant og muligt, sikre passende hjælp til barneofferets familie, når denne befinder sig inden for medlemsstatens territorium.

Det følger af direktivet *artikel 15*, at medlemsstaterne i forhold til barneofre skal sikre, at sådanne ofre ikke lider overlast i forbindelse med efterforskningen og straffesagen. Er der tale om en interessekonflikt mellem indehaverne af forældremyndigheden og et barneoffer, skal der udpeges en repræsentant for barneofferet. Afhøringer af barnet skal finde sted uden ugrundet ophold efter anmeldelsen og om nødvendigt i lokaler, der er indrettet til formålet. Antallet af afhøringer skal begrænses mest muligt og foretages af en person, der er uddannet hertil. Alle afhøringer skal kunne videooptages, og videooptagelserne skal kunne benyttes som bevismateriale. Et barneoffer skal under efterforskningen kunne være ledsaget af sin advokat eller en anden voksen person efter eget valg. Endelig skal medlemssta-

terne sikre, at afhøringer kan gennemføres, uden at barnet er fysisk til stede i retslokalet.

Der skal efter direktivets *artikel 16* tages særligt hensyn til uledsagede barneofre, som i relevante tilfælde skal have udpeget en værge, ligesom der i forbindelse med efterforskningen og straffesagen skal udpeges en repræsentant for barnet.

Endeligt skal ofrene efter direktivets *artikel 17* have adgang til eksisterende kompensationsordninger for ofre for forsætlige voldsforbrydelser.

2.6. Forebyggelse mv.

Ifølge direktivets *artikel 18* skal medlemsstaterne søge at bekæmpe den efterspørgsel, der giver anledning til udnyttelse i form af menneskehandel. Dette kan bl.a. ske gennem informations- og bevidstgørelseskampagner, forsknings- og uddannelsesprogrammer, eventuelt i samarbejde med relevante organisationer i civilsamfundet og andre aktører, med henblik på at øge bevidstheden om problemet. Medlemsstaterne skal endvidere i den forbindelse overveje at kriminalisere brugen af tjenesteydelser, der udføres af ofre for menneskehandel.

Medlemsstaterne skal herudover fremme regelmæssig uddannelse af offentligt ansatte, der kommer i kontakt med ofre for menneskehandel, og indføre nationale rapportører eller tilsvarende mekanismer, der kan anvendes i forbindelse med dataindsamling og analyser inden for området. Medlemsstaterne skal ligeledes samarbejde med en EU-koordinator for bekæmpelse af menneskehandel. Medlemsstaterne skal navnlig formidle de i *artikel 19* omhandlede oplysninger til koordinatoren, på grundlag af hvilke koordinatoren bidrager til en rapportering, der udføres af Kommissionen hvert andet år, om hvilke fremskridt der er gjort inden for bekæmpelsen af menneskehandel.

3. Gældende dansk ret mv.

3.1. Strafbare handlinger og sanktioner

Straffelovens § 262 a om menneskehandel trådte i kraft den 8. juni 2002. Bestemmelsen er formuleret bl.a. med henblik på implementering af EU-rammeafgåelsen om bekæmpelse af menneskehandel fra 2002, som er omtalt under pkt. 2.1 ovenfor.

Efter straffelovens § 262 a, stk. 1, straffes menneskehandel med fængsel indtil 8 år. Ved menneskehandel forstås rekruttering, transport, overførsel, husning eller efterfølgende modtagelse af en person, hvor der anvendes eller har været anvendt ulovlig tvang, frihedsberøvelse, trusler, retsstridig fremkaldelse, bestyrkelse eller udnyttelse af en vildfarelse eller anden utilbørlig fremgangsmåde med henblik på udnyttelse af den pågældende ved kønslig usædelighed, tvangsarbejde, slaveri eller slaverilignende forhold eller fjernelse af organer.

Gerningsindholdet i straffelovens § 262 a, stk. 1, består således af tre elementer. For det første skal gerningsmanden have rekrutteret, transporteret, overført, huset eller modtaget en person. For det andet skal formålet med den pågældende handling være at udnytte den pågældende person ved kønslig usædelighed, tvangsarbejde, slaveri eller slavelignende forhold eller fjernelse af organer. Endelig skal handlingen være udført under anvendelse af ulovlig tvang efter § 260, frihedsberøvelse efter § 261, trusler efter § 266, retsstridig fremkaldelse, bestyrkelse eller udnyttelse af en vildfarelse eller anden utilbørlig fremgangsmåde.

På samme måde straffes efter straffelovens § 262 a, stk. 2, den, der – uanset om der anvendes ulovlig tvang mv. – rekrutterer, transporterer, overfører, huser eller efterfølgende modtager en person under 18 år med henblik på udnyttelse af den ovenfor nævnte karakter. Det samme gælder den, der yder betaling eller anden fordel for at opnå samtykke til sådan udnyttelse fra en person, som har myndighed over den forurettede, og den, der modtager sådan betaling eller anden fordel.

Forsøg på og medvirken til overtrædelse af straffelovens § 262 a er strafbart i medfør af straffelovens § 21 og § 23.

Straffelovens kapitel 10 indeholder regler for straffens fastsættelse, herunder om skærpende og formildende omstændigheder. Det følger af straffelovens § 81, nr. 8, at det i almindelighed skal indgå som en skærpende omstændighed ved straffastsættelsen, at en gerning er begået under udførelsen af offentlig tjeneste eller hverv.

Af Rigsadvokatens oversigt over domme om overtrædelse af straffelovens § 262 a, som senest er opdateret den 3. maj 2010, fremgår, at der er udmålt

straffe i størrelsesordenen ½ - 3½ års fængsel for overtrædelse af bestemmelsen. Samtlige sager vedrører udnyttelse til prostitution.

Efter straffelovens § 306 kan der også pålægges selskaber mv. (juridiske personer) strafansvar for overtrædelse af straffeloven, herunder overtrædelse af straffelovens § 262 a om menneskehandel, efter reglerne i straffelovens kapitel 5 (§§ 25-27). Straffen er i givet fald bøde jf. straffelovens § 25.

3.2. Straffemyndighed

Straffelovens §§ 6-12 indeholder de almindelige bestemmelser om, hvornår en strafbar handling hører under dansk straffemyndighed. Disse bestemmelser afgrænser således, hvilke straffesager der kan pådømmes ved danske domstole.

Hovedreglen om dansk straffemyndighed er det såkaldte territorialprincip, hvorefter handlinger, som er begået i Danmark, hører under dansk straffemyndighed, jf. straffelovens § 6. Herudover følger det af straffelovens §§ 7-8 b, at handlinger, som er begået uden for Danmark, i en række tilfælde hører under dansk straffemyndighed.

Bl.a. følger det af straffelovens § 7, at handlinger, som foretages i udlandet af en person, som på tidspunktet for sigtelsen har dansk indfødsret eller er bosat eller har lignende fast ophold i Danmark, hører under dansk straffemyndighed, hvis handlingen også er strafbar efter lovgivningen på gerningsstedet (det vil sige, hvis der foreligger dobbelt strafbarhed). Kravet om dobbelt strafbarhed gælder dog ikke i forhold til en person, der på gerningstidspunktet har den førnævnte tilknytning til Danmark, hvis der er tale om seksuel udnyttelse af børn eller kvindelig omskæring, eller hvis også den forurettede har den førnævnte tilknytning til Danmark.

Efter det såkaldte universalprincip, jf. straffelovens § 8, nr. 5, omfatter dansk straffemyndighed handlinger, som foretages uden for den danske stat, uden hensyn til hvor gerningsmanden hører hjemme, når handlingen er omfattet af en international bestemmelse, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at have straffemyndighed. Ved ”internationale bestemmelser” forstås bl.a. bestemmelser i EU-direktiver.

3.3. Efterforskning og retsforfølgning

Efter retsplejelovens § 742, stk. 2, iværksætter politiet efter anmeldelse eller af egen drift efterforskning, når der er rimelig formodning om, at der er begået et strafbart forhold, som forfølges af det offentlige, herunder menneskehandel. Efterforskning forudsætter således ikke, at der er indgivet en anmeldelse, og en anmelder kan heller ikke forhindre videre efterforskning ved at trække sin anmeldelse tilbage.

De straffeprocessuelle tvangsindgreb, der kan anvendes i andre sager om alvorlig kriminalitet, kan også anvendes i sager om menneskehandel. Det drejer sig bl.a. om varetægtsfængsling, indgreb i meddelelshemmeligheden, beslaglæggelse og ransagning. Retsplejelovens regler om straffeprocessuelle tvangsindgreb er som udgangspunkt opbygget således, at der som betingelse for de enkelte indgreb er opstillet kriminalitetskrav, mistankekrav og indikationskrav. Ved menneskehandel er der tale om kriminalitet af en sådan grovhed, at kriminalitetskravene for de forskellige tvangsindgreb i langt de fleste tilfælde vil være opfyldt. Det vil bero på en vurdering af de konkrete omstændigheder i de enkelte sager, om eventuelle mistankekrav og indikationskrav tillige er opfyldt.

Efter straffelovens § 75 vil udbytte ved menneskehandel kunne konfiskeres, og det samme gælder genstande, der har været brugt eller er bestemt til at bruges ved menneskehandel. Efter straffelovens § 76 a vil der endvidere efter omstændighederne kunne foretages hel eller delvis konfiskation af formuegoder, der tilhører en person, som findes skyldig i menneskehandel, medmindre den pågældende sandsynliggør, at et formuegode er erhvervet på lovlig måde eller for lovligt erhvervede midler.

Når efterforskningen er afsluttet, afgør anklagemyndigheden, om der skal rejses tiltale. Tiltale rejses kun, hvis anklagemyndigheden vurderer, at dette vil føre til domfældelse, jf. retsplejelovens § 96, stk. 2.

Efter retsplejelovens §§ 721-722 kan anklagemyndigheden efter omstændighederne beslutte, at en sag skal ende med påtaleopgivelse eller tiltalefrafald. Anklagemyndigheden kan bl.a. vælge at frafalde tiltale, hvis der foreligger særlig formildende omstændigheder eller andre særlige forhold, og påtale ikke kan anses for påkrævet af almene hensyn, jf. § 722, stk. 2.

Retsforfølgning kommer ikke på tale, hvis strafansvaret er forældet. Forældelsesfristen for menneskehandel er 10 år, jf. § 93, stk. 1, nr. 3. Fristen

regnes som udgangspunkt fra den dag, da den strafbare virksomhed er op-
hørt, jf. § 94, stk. 1. Forældelsesfristen for menneskehandel, hvor offeret er
mindreårigt, regnes dog tidligst fra den dag, hvor den forurettede fylder 18
år, jf. § 94, stk. 4.

3.4. Beskyttelse af og bistand til ofre

3.4.1. Advokatbistand mv.

Retsplejelovens kapitel 66 a (§§ 741 a-741 f) indeholder bl.a. regler om
advokatbistand og vejledning til forurettede i straffesager. I bl.a. sager om
menneskehandel beskikker retten en advokat for den forurettede, når den
pågældende anmoder om det, jf. § 741 a, stk. 1. Beskikkelse af advokat
kan dog afslås, hvis lovovertrædelsen er af mindre alvorlig karakter, og
advokatbistand må anses for åbenbart unødvendig, jf. § 741, stk. 3. Frem-
sætter den forurettede ikke begæring om beskikkelse af advokat, kan der
efter anmodning fra politiet beskikkes en advokat for den forurettede under
efterforskningen, jf. retsplejelovens § 741 a, stk. 4.

Politiet vejleder den forurettede om adgangen til advokatbeskikkelse og
om sagens forventede forløb mv. jf. nærmere bekendtgørelse nr. 1108 af
21. september 2007 om politiets og anklagemyndighedens pligt til at vej-
lede og orientere forurettede i straffesager og til at udpege en kontaktperson
for forurettede.

3.4.2. Offerets stilling under efterforskningen og straffesagen

Politiet kan efter retsplejelovens § 750 foretage afhøringer under efter-
forskning af straffesager, men kan ikke pålægge nogen at afgive forklaring,
og ingen tvang må anvendes for at få nogen til at udtale sig.

Ved afhøringer i retten har vidnet som udgangspunkt pligt til at afgive for-
klaring, jf. retsplejelovens § 168. Afhøring skal ske på en måde, der er eg-
net til at fremkalde en tydelig og sandfærdig forklaring.

Det er udgangspunktet, at bevisførelsen, herunder afhøring af vidner, skal
ske umiddelbart for den dømmende ret. Det følger dog af retsplejelovens §
872, at politiets afhøring af et barn, når afhøringen er optaget på video, kan
benyttes som bevis under hovedforhandlingen. Ifølge forarbejderne til den
nævnte bestemmelse (jf. Folketingstidende 2002-2003, Tillæg A, spalte
2630, (lovforslag nr. L 117)) er udgangspunktet, at videoafhøring kan be-

nyttes som bevis under hovedforhandlingen, hvis der er tale om afhøring af et barn på 12 år eller derunder. Der kan dog foreligge særlige omstændigheder, herunder barnets udvikling og psykiske tilstand, der bevirker, at videoafhøring af ældre børn kan anvendes som bevis. Kerneområdet for videoafhøring er sager om seksuelle overgreb mod børn, men ordningen kan også anvendes i andre sager, hvor der er et tilsvarende behov for det.

Retsmøder er som udgangspunkt offentlige, jf. retsplejelovens § 28 a. Offentligheden kan dog i visse tilfælde afskæres fra at deltage i et retsmøde. Efter retsplejelovens § 29 kan retten således i visse tilfælde bestemme, at et retsmøde skal holdes for lukkede døre (dørlukning).

Efter retsplejelovens §§ 30-31 kan retten i straffesager endvidere under nærmere angive betingelser forbyde henholdsvis offentlig gengivelse af forhandlingen (referatforbud) og offentlig gengivelse af navn, stilling eller bopæl for sigtede (tiltalte) eller andre under sagen nævnte personer eller anden offentliggørelse af den pågældendes identitet (navneforbud).

Retten kan efter retsplejelovens § 856, stk. 1, beslutte, at tiltalte skal forlade retssalen, mens et vidne eller en medtiltalt afhøres, når særegne grunde taler for, at en uforbeholden forklaring ellers ikke kan opnås. Retten kan endvidere efter retsplejelovens § 856, stk. 2, efter anmodning bestemme, at et vidnes navn, stilling og bopæl ikke må oplyses for tiltalte, hvis afgørende hensyn til vidnets sikkerhed gør det påkrævet, og det må antages at være uden betydning for tiltaltes forsvar (anonym vidneførsel).

I meget alvorlige sager iværksætter politiet – ud fra en konkret risikovurdering – særlige sikkerhedsforanstaltninger for at beskytte vidner, f.eks. i form af overfaldsalarm eller jævnlig patruljering ved vidnets bopæl. Der kan endvidere i sjældne tilfælde blive tale om, at politiet opholder sig på vidnets bopæl eller arbejdsplads. Herudover kan Rigspolitiet i helt ekstraordinære tilfælde tilbyde vidner et fuldstændigt identitetsskifte.

Ifølge § 1 i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (offererstatningsloven) yder staten erstatning og godtgørelse for personskade, der forvoldes ved overtrædelse af straffeloven, hvis overtrædelsen er begået i den danske stat. Det er i den forbindelse uden betydning, om skadevolderen eller skadelidte er dansk statsborger eller udlænding, og det er ligeledes uden betydning, om de har bopæl i Danmark eller udlandet. Erstatning kan ifølge offererstatningslovens § 1, stk. 3, i særlige tilfælde ydes for skader, der forvoldes ved handlinger begået uden for den danske stat, hvis

skadelidte har bopæl i Danmark, har dansk indfødsret eller på gernings-tidspunktet gjorde tjeneste for en udsendt dansk udenrigsrepræsentation. Erstatning kan endvidere ydes, når sådanne handlinger er begået mod skadelidte med bopæl i Danmark under dennes erhvervsudøvelse uden for den danske stat.

Efter lovens § 7 yder staten dog ikke erstatning, i det omfang skaden godtgøres af skadevolderen eller dækkes af forsikringsydelser mv.

Erstatning efter offererstatningsloven er betinget af, at lovovertrædelsen er anmeldt til politiet inden 72 timer, og at skadelidte under en eventuel straf-fesag mod skadevolderen nedlægger påstand om erstatning, jf. offererstat-ningslovens § 10.

Efter retsplejelovens § 991 kan der i straffesager, som behandles uden medvirken af domsmænd, tilkendes den forurettede erstatning hos tiltalte for den skade, der er voldt ved forbrydelsen, hvis den forurettede har frem-sat begæring herom. I andre offentlige straffesager påhviler det anklage-myndigheden efter begæring fra forurettede at forfølge erstatningskravet, hvis dette kan ske uden væsentlig ulempe.

3.4.3. Center mod Menneskehandel

Center mod Menneskehandel, der er placeret i Servicestyrelsen, blev op-rettet i 2007. Centret, der er et videns- og koordinationscenter, har bl.a. til formål at forbedre den sociale indsats for ofre for menneskehandel samt at koordinere samarbejdet mellem de sociale organisationer og andre myn-digheder, herunder indsatsen med henblik på identificering af ofre. Dette arbejde supplerer politiets generelle indsats med identificering af ofre.

I samarbejde med de sociale organisationer og offentlige myndigheder sik-rer centret en landsdækkende opsøgende og støttende indsats til ofre for menneskehandel bl.a. i form af tilbud om læge- og psykologbehandling, juridisk rådgivning, kortere kompetencegivende kurser, ophold i et krise-eller beskyttelsescenter og forberedt hjemsendelse i samarbejde med orga-nisationer i hjemlandet.

3.5. Handlingsplan til bekæmpelse af menneskehandel

En række ministerier udarbejdede i juni 2011 en handlingsplan til bekæm-pelse af menneskehandel for perioden 2011-2014. Handlingsplanen har til

formål at nedbringe antallet af ofre for menneskehandel på langt sigt samt at sikre, at ofre for menneskehandel støttes på bedst mulig vis.

Det fremgår af handlingsplanen, at det skal sikres, at ofre for menneskehandel bliver identificeret, bl.a. via opsøgende arbejde i prostitutionsmiljøet og omkring børn. Endvidere indebærer handlingsplanen, at alle ofre for menneskehandel skal modtage tilbud om støtte i form af f.eks. hospitalsbehandling, psykolog/psykiaterbehandling, tandlægehjælp, socialpædagogisk støtte, juridisk bistand, undervisningsaktiviteter eller andet efter behov, ligesom alle skal modtage tilbud om ophold i et beskyttet botilbud væk fra bagmændene. Dernæst skal efterspørgslen på ydelser fra menneskehandlede i Danmark begrænses, bl.a. ved hjælp af oplysningskampagner, som beskriver de negative følgevirkninger af køb af ydelser fra ofre for menneskehandel. Der skal endvidere være fokus på det internationale samarbejde på området, og fokus på en effektiv efterforskning og retsforfølgning af strafbare forhold i forbindelse med menneskehandel skal opretholdes.

4. Lovforslagets udformning

Dansk straffelovgivning lever allerede i vid udstrækning op til indholdet af direktivet om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel mv. Det gælder dog ikke fuldt ud bestemmelserne i artikel 2 om definitionen af menneskehandel og om strafmaksimum for grove tilfælde af menneskehandel og bestemmelserne i artikel 10 om straffemyndighed, jf. nærmere herom nedenfor.

4.1. Definitionen af menneskehandel

Direktivet indeholder i forhold til straffelovens § 262 a en udvidet definition af menneskehandel. Det element af udnyttelse, som indgår i menneskehandel, jf. nærmere herom pkt. 3.1 ovenfor, kan således efter direktivet – ud over seksuel udnyttelse, tvangsarbejde mv. – omfatte udnyttelse af strafbare handlinger.

For at bringe definitionen af menneskehandel i straffelovens § 262 a i overensstemmelse med direktivets definition foreslås det, at udnyttelse af strafbare handlinger bliver føjet til de former for udnyttelse, som indgår i straffelovens § 262 a.

Ved udnyttelse af ”strafbare handlinger” forstås udnyttelse af egentlige kriminelle aktiviteter, såsom butikstyveri, lommetyveri, indbrudstyveri, handel med narkotika og andre lignende handlinger, og bestemmelsen tager dermed bl.a. sigte på berigelseskriminalitet. Bestemmelsen omfatter således bl.a. tilfælde, hvor handlede personer systematisk tvinges til butiks- og lommetyveri, hvor udbyttet afleveres til en bagmand.

I direktivet er det udtrykkeligt anført, at tvangsarbejde, der udgør menneskehandel, bl.a. omfatter tiggeri. Det følger således af direktivets præambelbetragtning 11, at tiggeri bør anses for en form for tvangsarbejde eller tvangstjeneste, jf. definitionen i ILO konvention nr. 29 af 28. juni 1930, og at udnyttelse af tiggeri, herunder brug af en handlet, afhængig person til tiggeri, har karakter af menneskehandel i direktivets forstand, når alle elementer i ILO konventionens definition af tvangsarbejde foreligger.

Ifølge forarbejderne til straffelovens § 262 a skal ”tvangsarbejde” fortolkes i overensstemmelse med de gældende internationale instrumenter, heriblandt ILO konvention nr. 29 af 28. juni 1930 og nr. 105 af 5. juni 1957. I henhold til denne konvention omfatter tvangsarbejde:

”ethvert Arbejde eller enhver Bistandsydelse, der kræves af en Person under Trussel om en hvilken som helst Straf, og til hvilket den pågældende Person ikke har tilbudt sig frivilligt.”

Det er på den baggrund Justitsministeriets opfattelse, at ”tvangsarbejde” i straffelovens § 262 allerede omfatter ”tiggeri” i direktivets forstand, og ministeriet finder derfor ikke anledning til at foreslå, at ”tiggeri” udtrykkeligt nævnes i straffelovens § 262 a.

4.2. Strafferammen for menneskehandel

Som anført under pkt. 2.2 ovenfor følger det af direktivets artikel 2, at de medlemsstater, der er bundet af direktivet, skal sikre, at strafmaksimum for menneskehandel i de groveste tilfælde er på mindst 10 års fængsel.

Det foreslås, at Danmark på linje med direktivet hæver strafferammen for menneskehandel, som i dag er fængsel indtil 8 år, til fængsel indtil 10 år. Det er Justitsministeriets opfattelse, at en sådan forhøjelse af strafferammen vil kunne bidrage til at styrke det strafferetlige værn mod de alvorlige krænkelse af de forurettedes personlige frihed, som menneskehandel udgør. Forhøjelsen vil således sikre, at der til stadighed er et væsentligt råde-

rum i forhold til sjældent forekommende eller endnu ikke sete gerningsformer af helt ekstraordinær grovhed eller omfang. Det er derimod ikke hensigten, at den forhøjede strafferamme skal føre til ændringer i domstolenes strafudmåling i de typer af sager om menneskehandel, som vi kender i dag.

4.3. Straffemyndighed

Det følger af direktivets artikel 10, at hver enkelt medlemsstat skal sørge for at have straffemyndighed i forhold til menneskehandel, der begås af en statsborger i den pågældende medlemsstat, uanset om forholdet er strafbart på gerningsstedet eller ej (det vil sige uden krav om dobbelt strafbarhed).

Som det fremgår af direktivet, er der i international sammenhæng enighed om at anse menneskehandel som en så alvorlig krænkelse af den forurettedes personlige frihed, at strafforfølgning bør være mulig uafhængig af gerningslandets lovgivning. Direktivet er imidlertid ikke bindende for Danmark, og direktivets jurisdiktionsbestemmelser har således ikke karakter af internationale bestemmelser, ifølge hvilke Danmark er forpligtet til at have strafmyndighed, jf. herved straffelovens § 8, nr. 5. Retsforfølgning i Danmark kan således ikke med henvisning til denne bestemmelse gennemføres uafhængigt af, om den pågældende handling er strafbar i gerningslandet.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at der, når det kommer til handel med mennesker, er tale om et område, hvor der gælder et særligt beskyttelsesbehov. Der bør derfor sikres en effektiv retshåndhævelse i forhold til overtrædelser af straffelovens § 262 a i udlandet, når gerningsmanden i kraft af sit statsborgerskab, bopæl mv. har tilknytning til den danske stat. Danske statsborgere bør således ikke i udlandet lovligt kunne begå så grove strafbare handlinger, som handel med mennesker udgør, uden mulighed for retsforfølgning i Danmark.

Justitsministeriet foreslår derfor, at menneskehandel i overensstemmelse med direktivet – på linje med seksuelt misbrug af børn og kvindelig omskæring – undtages fra kravet om dobbelt strafbarhed i straffelovens § 7, stk. 1, for så vidt angår gerningsmænd, som også på gerningstidspunktet havde dansk indfødsret eller bopæl eller fast opholdssted i Danmark.

4.4. Brug af ydelser fra ofre for menneskehandel

Som nævnt under pkt. 2.6 ovenfor fremgår det af artikel 18 i direktivet, at medlemsstaterne skal overveje, om brugen af ydelser fra ofre for menneskehandel skal være strafbar. Brug af ydelser fra en handlet person kan f.eks. omfatte den situation, at en person køber eller i øvrigt modtager seksuelle ydelser fra en prostitueret, som er offer for menneskehandel, men der kan også være tale om, at en handlet person udfører mere almindeligt arbejde for nogen.

Det er i dag ikke i sig selv strafbart at gøre brug af ydelser fra et offer for menneskehandel, men der *kan* dog forekomme tilfælde, hvor der er tale om en strafbar handling. Efter omstændighederne vil der f.eks. kunne straffes for voldtægt eller medvirken hertil, hvis en kunde har samleje med en handlet prostitueret med forsæt til, at den prostituerede ved vold eller trussel om vold er tvunget til dette samleje – f.eks. kan man nævne den situation, at en kunde ved et besøg på et bordel kan se eller høre, at bordellets ejer ved trussel om vold tvinger den prostituerede til at have samleje med kunden. Endvidere vil der efter omstændighederne f.eks. kunne straffes for medvirken til ulovlig tvang, hvis en person køber rengøring med forsæt til, at den, der udfører rengøringen, er blevet tvunget til det ved trusler om vold eller frihedsberøvelse.

Overvejelser om en eventuel ordning, hvor modtagelsen af en ydelse er strafbar, alene fordi den, der leverer ydelsen, er offer for menneskehandel, omfatter nogle vanskelige spørgsmål. Det gælder ikke mindst spørgsmålet om, hvordan man i praksis skal kunne føre bevis for, at modtageren har haft det fornødne forsæt med hensyn til, at offeret rent faktisk var offer for en menneskehandel. Et andet spørgsmål er, hvordan ordningens anvendelsesområde nærmere skal afgrænses for at sikre, at et offer for menneskehandel kan udføre arbejde, når det er i offerets egen interesse, uden at arbejdsgiveren risikerer straf.

Det fremgår af regeringsgrundlaget ”Et Danmark, der står sammen” fra oktober 2011, at regeringen vil gennemføre en grundig undersøgelse af et forbud mod købesex generelt. I den forbindelse bemærkes det, at Justitsministeriet har anmodet Straffelovrådet om at foretage en generel gennemgang af straffelovens kapitel 24 om forbrydelser mod kønssædeligheden. Rådet forventes i den forbindelse at foretage en vurdering af bl.a. spørgsmålet om, hvorvidt køb af seksuelle ydelser bør kriminaliseres. Straffelovrådet skal samtidig vurdere, om der er behov for nye initiativer vedrørende

strafniveauet i sager om voldtægt. Justitsministeriet har i den forbindelse sendt et tidligere fremsat forslag til folketingsbeslutning om skærpet straf for voldtægt af ofre for menneskehandel (forslag nr. B 103 fremsat den 12. januar 2010) til rådet med henblik på, at det kan indgå i rådets overvejelser.

På den anførte baggrund er det Justitsministeriets opfattelse, at en nærmere stillingtagen til, om brug af ydelser fra ofre for menneskehandel bør kriminaliseres, bør afvente resultaterne af Straffelovrådets overvejelser.

5. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget forventes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

6. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

7. De administrative konsekvenser for borgere

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

8. De miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Forslaget bringer dansk lovgivning i overensstemmelse med direktiv 2011/36/EU. Direktivet er ikke bindende for Danmark.

10. Hørte myndigheder m.v.

Et udkast til lovforslag har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Østre Landsret, Vestre Landsret, Sø- og Handelsretten, samtlige byretter, Domstolsstyrelsen, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Foreningen af Offentlige Anklagere, Rigspoli-

tiet, Politiforbundet, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Erstatningsnævnet, Advokatrådet, Danske Advokater, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Amnesty International, Institut for Menneskerettigheder, Dansk Røde Kors, Center mod Menneskehandel, Reden International, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Kriminalpolitisk Forening (KRIM), Offerrådgivningerne i Danmark, Landsforeningen Hjælp Voldsofre, Landsorganisationen af Kvindekrisecentre, Danner, Center for Voldtægtsofre (Rigshospitalet), Competencecenter Prostitution, Pro Vest, Red Barnet, Børnerådet og Børnesagens Fællesråd.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindreudgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen af betydning	Ingen af betydning
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen af betydning	Ingen af betydning
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Forslaget bringer dansk lovgivning i overensstemmelse med direktiv 2011/36/EU. Direktivet er ikke bindende for Danmark.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2, litra a)

Det foreslås at ændre straffelovens almindelige regel i § 7, stk. 1, om dansk straffemyndighed for handlinger foretaget i udlandet for så vidt angår menneskehandel.

Ændringen sker på baggrund af direktivet om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel mv. og har til formål at gøre det muligt at straffe danske statsborgere og herboende udlændinge, der i udlandet begår menneskehandel, selv om den pågældende handling ikke er strafbar i det land, hvor den er begået.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at danske statsborgere og personer, som er bosat i den danske stat, kan straffes for menneskehandel, forsøg på og medvirken hertil, selv om handlingen ikke er strafbar i det land, hvor den er foretaget. Kravet om dobbelt strafbarhed i straffelovens § 7, stk. 1, nr. 1, vil med forslaget således ikke gælde ved menneskehandel i udlandet.

Anvendelse af den foreslåede jurisdiktionsbestemmelse forudsætter, at gerningsmanden havde den nævnte tilknytning til Danmark på det tidspunkt, hvor handlingen blev foretaget. Er tilknytningen til Danmark først opnået efter gerningstidspunktet, vil spørgsmålet om dansk straffemyndighed skulle afgøres efter § 7, stk. 1, nr. 1, og dermed bero på, om det kan oplyses, at forholdet også er strafbart i gerningslandet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (straffelovens § 262 a, stk. 1)

Det foreslås at forhøje strafferammen i straffelovens § 262 a om menneskehandel fra de nuværende 8 år til fængsel indtil 10 år, således at dansk ret bringes i overensstemmelse med direktivet om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel mv., hvorved der sikres normharmoniseringen på et område, som har betydelige internationale og grænseoverskridende elementer.

Formålet med den foreslåede forhøjelse er at styrke det strafferetlige værn mod de alvorlige krænkelse af de forurettedes personlige frihed, som menneskehandel udgør. Der tages derved højde for, at sjældent forekommende eller endnu ikke sete gerningsformer af en særlig grovhed kan rummes i bestemmelsen. Det er derimod ikke hensigten, at den forhøjede strafferamme skal føre til ændringer i domstolens strafudmåling i de typer

af sager om menneskehandel, som vi kender i dag.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (straffelovens § 262 a, stk. 1 og 2)

Det foreslås, at definitionen af menneskehandel i straffelovens § 262 a udvides til også at omfatte tilfælde, hvor en person handles med henblik på udnyttelse af den pågældende ved strafbare handlinger.

Ændringen sker på baggrund af direktivet om forebyggelse og bekæmpelse af menneskehandel mv. og har til formål at sikre normharmonien på et område, som har betydelige internationale og grænseoverskridende elementer, ligesom den har til formål at sidestille menneskehandel, der sigter mod organiseret berigelseskriminalitet, med menneskehandel, der sigter mod andre former for udnyttelse, herunder prostitution.

Ved ”strafbare handlinger” forstås egentlige kriminelle aktiviteter, såsom butikstyveri, lommetyveri, indbrudstyveri, handel med narkotika og andre lignende handlinger, og bestemmelsen tager dermed bl.a. sigte på berigelseskriminalitet. Anvendelse af § 262 a forudsætter, at handlen finder sted med henblik på udnyttelse af den pågældende på nærmere opregnet vis. Det betyder, at menneskehandlen skal være foretaget med henblik på, at gerningsmanden opnår økonomisk vinding, eller med henblik på gerningsmandens egen udnyttelse af den pågældende. Bestemmelsen omfatter således ikke alene ulovlige handlinger, som indebærer en økonomisk vinding. Der henvises i øvrigt til pkt. 4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Bestemmelsen fastsætter lovens ikrafttrædelsestidspunkt. Det foreslås, at loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Til § 3

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1235 af 26. oktober 2010, som ændret ved § 11 i lov nr. 718 af 25. juni 2010, § 1 i lov nr. 1549 af 21. december 2010, § 1 i lov nr. 1552 af 21. december 2010, lov nr. 611 af 14. juni 2011 og lov nr. 760 af 29. juni 2011, foretages følgende ændringer:

§ 7. Under dansk straffemyndighed hører handlinger, som foretages inden for et fremmed myndighedsområde af en person, der på tidspunktet for sigtelsen har dansk indfødsret, er bosat i den danske stat eller har lignende fast ophold her i landet, hvis

- 1) handlingen også er strafbar efter lovgivningen på gerningsstedet (dobbel strafbarhed) eller
- 2) gerningsmanden også på gerningstidspunktet har den nævnte tilknytning her til landet og handlingen
 - a) omfatter seksuel udnyttelse af børn eller kvindelig omskæring eller
 - b) er rettet mod nogen, der på gerningstidspunktet har den nævnte tilknytning her til landet.

Stk. 2. Under dansk straffemynd-

1. I § 7, stk. 1, nr. 2, litra a, indsættes efter ”seksuel udnyttelse af børn”: ”, menneskehandel”.

dighed hører endvidere handlinger, som foretages uden for et myndighedsområde af en person, der på tidspunktet for sigtelsen har den i stk. 1 nævnte tilknytning her til landet, hvis handlinger af den pågældende art kan medføre højere straf end fængsel i 4 måneder.

Stk. 3. Stk. 1, nr. 1, og stk. 2 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til handlinger foretaget af en person, som på tidspunktet for sigtelsen har indfødsret eller er bosat i Finland, Island, Norge eller Sverige, og som opholder sig her i landet.

§ 262 a. For menneskehandel straffes med fængsel indtil 8 år den, der rekrutterer, transporterer, overfører, huser eller efterfølgende modtager en person, hvor der anvendes eller har været anvendt

- 1) ulovlig tvang efter § 260,
- 2) frihedsberøvelse efter § 261,
- 3) trusler efter § 266,
- 4) retsstridig fremkaldelse, bestyrkelse eller udnyttelse af en vildfarelse eller
- 5) anden utilbørlig fremgangsmåde

med henblik på udnyttelse af den pågældende ved kønslig usædelighed, tvangsarbejde, slaveri eller slaverilignende forhold eller fjernelse af organer.

Stk. 2. På samme måde straffes den, der med henblik på udnyttelse af den pågældende ved kønslig

2. I § 262 a, stk. 1, ændres ”8 år” til: ”10 år”.

3. I § 262 a, stk. 1, indsættes efter ”slaveri eller slaverilignende forhold”: ”, strafbare handlinger”.

3. I § 262 a, stk. 2, indsættes efter ”slaveri eller slaverilignende forhold”: ”, strafbare handlinger”.

usædelighed, tvangsarbejde, slaveri eller slaverilignende forhold eller fjernelse af organer

- 1) rekrutterer, transporterer, overfører, huser eller efterfølgende modtager en person under 18 år eller
- 2) yder betaling eller anden fordel for at opnå samtykke til udnyttelsen fra en person, som har myndighed over den forurettede, og den, der modtager sådan betaling eller anden fordel.

§ 2

Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.